treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 453 — Barcelona, 1 de novembre de 1.976 — Preu, 10 pessetes

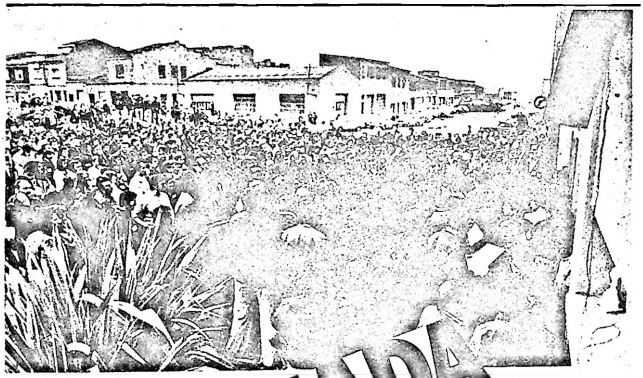

CONVOCADA PER LES CENTRALS SINDICALS

LA JORNADA DEL DIA 12

Divendres, 12 de novembre, jornada de vaga convocada per la C.O.S., a nivell d'Espanya, i, a Catalunya, per CC.OO.,U.S.O., U.G.T. , C.N.T. i S.O.C.

(pàgines centrals)

EDITORIAL

eleccions lliures

El primer govern de la reforma, diuen, ja havia distribuit els vots de les eleccions a Corts: la gran majoria per a les forces franquistes,una petita minoria per a l'oposició. Ha previst ja, el govern Suárez, el resultat de la convocatòria electoral?

No fóra estrany: el projecte del segon govern reformista pretén legitimar la monarquia autoritària amb unes eleccions convocades i controlades des del poder -ministeri de Governació, governadors civils- de les quals serien exclosos els comunistes i d'altres forces d'esquerra i que,convenientment manipulades, donarien clara majoria als sectors ultres i neofranquistes i una representació purament simbòlica a l'oposició legalitzada.

Pot acceptar alguna força política responsable *aquestes* eleccions? Algunes d'elles ja ho han dit: cal negociar les eleccions amb el govern. D'altres no ho afirmen tan clarament però, de fet, orienten la seva activitat a la formació de coalicions electorals.

(Passa a la pàg. següent)

CONGRÉS DEL PSC

El Partit Socialista de Catalunya celebra aquests dies el seu Congrés Constituent. Assisteixen al Congrés,en representació del nostre Partit,els companys Gregori López Raimundo, secretari general, Pere Ardiaca i Joan Ramos, membres del Comitè Executiu. En nom de la delegació del PSUC, el company Gregori López Raimundo ha adreçat al Congrés la salutació següent:

Companys socialistes:

Es per a mi un motiu d'alegria encapçalar la delegació -que formen amb mi en Pere Ardiaca i en Joan Ramos- encarregada de dur a aquest Congrés Constitutiu del Partit Socialista de Catalunya la salutació del Comitè Central del PSUC.

(Passa a la pàg. següent)

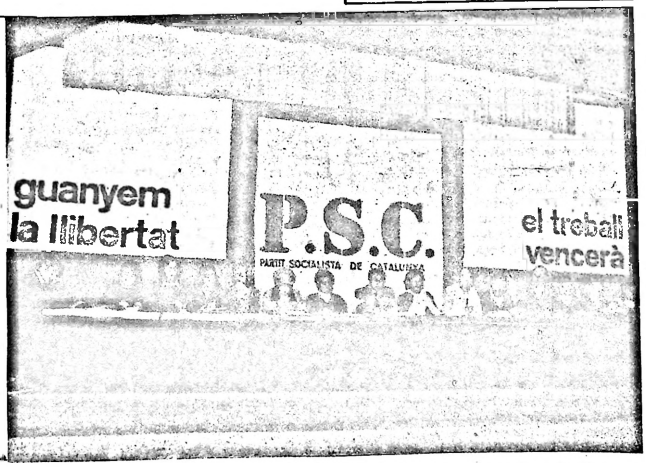

eleccions...

(Ve de la pàg. anterior)

En donar per guanyador el reformisme, aquestes forces accepten les eleccions i pretenen justificar la seva actitud en nom del realisme polític: "Es millor això que res. Cal aprofitar la convocatòria electoral per a guanyar nous espais de llibertat". En el fons, això vol dir renunciar a la ruptura, pactar la reforma.

S'ha dit: cal defugir dels maximalismes i de les actitudes irresponsables. Però davant del maximalisme de l'ultradreta i del neofranquisme, és irresponsable la proposta de negociar un programa basat en les llibertats polítiques?

S'ha dit també: els comunistes tenen por de les eleccions. I no és cert. Els comunistes volem eleccions però no *aquestes* eleccions, que no servirien per altra cosa que per a donar una imatge més "democràtica", més "europea" del neofranquisme. Les eleccions que volem els comunistes són eleccions lliures, sense exclusions, convocades i controlades per un govern d'ampli consens democràtic, amb amnistia total i llibertats polítiques, sindicals i nacionals, amb plena igualtat per a tothom de fer ús de la radio i de la telavisió. Per a elegir unes Corts constituents i no per a constituir unes Corts donades.

Això és el que volem. I no donarem suport a farses electorals per ben vestides que les presentin. Demanem eleccions i en respectarem els resultats, però no farem el joc al reformisme a canvi d'uns grams més de tolerància.

Eleccions sí, però eleccions lliures.

UN OBJECTIU URGENT

CONSTRUIR EL SINDICAT DE CCOO

Quina és l'opció sindical que cal oferir als treballadors? Quines són les iniciatives que han d'impulsar avui els militants del Partit a l'empresa, al seu ram, a la seva localitat? La decisió presa per la Coordinadora General de CCOO de construir ja el Sindicat, marca els camins a seguir. Però no es poden contestar del tot aquestes preguntes sense partir d'una anàlisi prèvia de la realitat concreta de l'empresa, del ram i de la zona on ens movem. I no podem extrapolar mecànicament solucions vàlides per uns sectors a uns altres.

Això vol dir que hi ha d'haver orientacions generals, però sense oblidar, al moment d'aplicar-les, que la realitat és sempre més complexa i més rica que els esquemes, innecessaris, que sobre ella ens fixem. I que la nostra obligació és de reflexionar sobre les concretes i més pròximes circumstàncies sindicals en les quals cada un de nosaltres ens movem.

La construcció del Sindicat de CCOO, a partir d'un Congrés General, precedit a Catalunya per un Congrés Nacional, és avui, sens dubte, un objectiu prioritari. Amb tot el que comporta de reforçament i coordinació de les Comissions Obreres a nivell d'empresa, de ram, de localitat, de comarca, en la perspectiva d'afiliació massiva a aquest Sindicat. Aquesta és una iniciativa que cal impulsar plenament, sense que això suposi cap sectarisme ni cap atac a la unitat de la classe treballadora, perquè la unitat no podrà mai sortir de la confusió, sinó de la identificació dels militants de les Comissions Obreres i, sobretot, com ha passat sempre, de la seva *pràctica sindical unitària* a tots els nivells, però principalment a l'empresa. Si entenem tota la riquesa del sindicat de nou tipus que volem fer, entendrem també perquè construir el Sindicat de CCOO és al mateix temps la millor forma de donar passos reals endavant en el camí de la unitat sindical: una massiva afiliació farà un Sindicat fort, i serà aquesta l'arma més eficaç per a aconseguir demà aquesta unitat.

Creiem que la unitat sindical és un objectiu important a aconseguir, però no a qualsevol preu. La unitat sindical, en la fase en què ens trobem de la lluita de classes, no és un fi en sí mateixa, sinó un mitjà. Amb això no estem teoritzant la divisió sindical. Però cal recordar que unitaris i únics són els sindicats anglesos i alemanys, que es mouen en un terreny reformista i de conciliació en el qual creiem que no hauríem de caure els treballadors al nostre país.

Però fóra un error, ho hem dit abans, creure que el millor camí és aplicar linealment l'esquema de la construcció del Sindicat en totes les ocasions i en totes les circumstàncies. Hi por haver sectors, que no són el clàssic moviment obrer, on per les seves específiques condicions de treball o per la seva experiència unitària, podria ser una equivocació plantejar-se d'anar sense més ni més per aquest camí. I no ens referim a la majoria dels rams i sectors d'activitat, i a totes les zones, de l'estat espanyol. Pensem en concret, com deia fa uns dies el company López Bulla als tècnics i professionals del Partit, en sectors tan importants com l'ensenyament, l'Administració pública, potser la sanitat, on la pluralitat sindical no ha fet encara impossibles els projectes unitaris, que nosaltres hem de defensar, impulsar i consolidar, alhora que establim els lligams necessaris (de doble afiliació, de relacions orgàniques, tot això s'haurà de definir) entre aquests sindicats unitaris i les Comissions Obreres -com s'ha de fer amb les altres centrals sindicals-, per tal que aquests sindicats no quedin aïllats en un possible cantonalisme que no beneficiaria ni aquests sectors ni el conjunt del moviment obrer.

Avui, però, l'objectiu *urgent* és la construcció del Sindicat de Comissions Obreres, en funció del qual no s'han de regatejar esforços, des de la vinculació de tècnics i advocats laboralistes, fins a la creació de la mínima estructura burocràtica necessària per al seu funcionament. I allà on sigui possible -i hem de ser molt realistes - avançar ja cap als Sindicats Unitaris -pensem a Catalunya, per exemple, en els funcionaris i ensenyants-, impulsar la seva estructuració i organització també amb una gran urgència. La situació actual no permet més dilacions.

ANTONI FERRER

EL CONGRÉS DEL PSC

(Ve de la pàg. anterior)

Nascut els primers dies de la guerra civil de la fusió de quatre petits partits marxistes catalans, el PSUC coneix per experiència el valor de la unitat, que li va permetre de multiplicar per deu els seus efectius en menys d'un any i esdevenir en el curs d'unes setmanes el motor fonamental de la lluita del poble català contra els sublevats, en defensa de la Generalitat i la República.

Per això contemplem amb una gran satisfacció la celebració del vostre Congrés, que es proposa d'unificar partits, grups i personalitats amb els quals com partim des de fa molts anys els rigors de la repressió i la clandestinitat que fins fa poc va comportar el combat en defensa dels interessos dels treballadors i de les masses populars en general, pels drets nacionals de Catalunya i per la democràcia per a tots els pobles d'Espanya.

El vostre Congrés em dóna, a més, la satisfacció d'assistir a Catalunya, per primera vegada des de la guerra civil, a un acte polític autoritzat, fet que reflecteix gràficament els progressos assolits darrerament en la conquesta de zones de llibertat.

No podem oblidar, això no obstant, que aquesta mateixa setmana s'han prohibit nombrosos actes d'altres partits i organitzacions de masses, que s'han practicat nombroses detencions polítiques, que s'han reprimit violentament vagues i manifestacions obreres, que grups de policies han perpetrat un atemptat típicament feixista al Palau de Justícia de Barcelona, que a Madrid les forces repressives han causat la mort d'un jove de 16 anys, que centenars de presos polítics esperen l'amnistia total, que Dolores Ibárruri, Santiago Carrillo i d'altres exiliats no són autoritzats a retornar al seu país, és a dir, que continuen dominant la repressió i la tolerància discriminada, i que la democràcia i la llibertat són encara objectius a conquerir que reclamen l'enfortiment de la unitat i la lluita de les forces democràtiques a Catalunya i a tot Espanya.

El PSUC us desitja el més gran èxit amb la seguretat que el vostre Congrés i la naixença del nou PSC comportarà un potenciament del conjunt de l'oposició catalana i, en especial, de les forces que inscrivim l'actual combat per la restitució de l'Estatut autonòmic de 1932 i per la democràcia a Espanya en la marxa cap al socialisme en la llibertat.

Gregori LÓPEZ RAIMUNDO
Barcelona, 1 de novembre de 1976

LES DIADES DEL 6, 7 i 8

El moment polític es caracteritza per l'agudització d'un transcendental combat polític entre el reformisme governamental i les forces rupturistes de l'oposició democràtica. La dialèctica reforma-ruptura, al marge d'intencionalitats confusionàries, acapara l'atenció del món polític. Les intencions del senyor Suárez de dividir l'oposició democràtica oferint miratges reformistes i promeses electorals s'han vist contrarestades per una acceleració de la unitat a nivell d'estat de les forces democràtiques, tendent a cercar les condicions per a un pacte entre govern i oposició per la ruptura.

Hem dit mil vegades que l'acció de masses és el millor suport per a la negociació amb el poder; que la presència del poble en lluita al carrer era un element objectiu de desgast del govern, una poderosa palanca per a forçar-lo a la negociació. Però ara cal insistir-hi encara molt més. Cal la mobilització unitària, de masses, per la ruptura, de tot Catalunya, perquè el seu futur col·lectiu s'està decidint aquests dies. Perquè la classe obrera i les forces populars no són cap convidat de pedra en la negociació, sinó part substantiva, fonamental i decisiva per a inclinar la balança a favor de la ruptura.

I la conjuntura actual té el perill que l'espectacularitat i complexitat de les relacions unitàries d'alt nivell creïn una situació d'expectativa i de confusió entre les amples masses que, si es traduís en desmobilització, degradaria els acords per dalt a pactes de saló, destinats només a la paperera de Castellana, 3. El govern sap prou bé tot el que diem. La repressió, que de manera alarmant s'incrementa aquestes darreres setmanes, persegueix d'impedir

la presència activa del nostre poble allà on es decideix el seu futur. Aquest clima pre-electoral que pretén crear el gabinet Suárez és també una trampa que no té altra intencionalitat que generar atentisme desmobilitzador. *Repressió i clima pre-electoral* no són més que dues cares d'una única política destinada a marginar la classe obrera i el poble del combat per la ruptura, aplanant així el camí reformista.

Per tots aquests motius, tenen una gran importància les diades de mobilització descentralitzada que ha convocat l'Assemblea de Catalunya, coincidint amb el seu cinquè aniversari. L'Assemblea, que ha combatut amb èxit la demagògia aïllacionista acudint a negociar un programa rupturista amb les forces democràtiques de l'Estat, proclama ara en convocar aquestes diades, que *sense mobilització per la ruptura no hi ha negociació per la ruptura*. Negociació de tota l'oposició unida i suport del poble mobilitzat a aquesta negociació. Aquesta és l'estratègia per la ruptura

No pot haver-hi treva al reformisme. Perquè hi hagi treva cal que ambdues parts enfrontades ho acordin. Una treva unilateral des de l'oposició no seria més que una vergonyant claudicació al reformisme. La treva real, la que posi fi a les hostilitats, la pacificadora, només pot ser fruit d'un pacte pel retorn ple, sense regateigs de la sobirania al poble. *Només la ruptura és reconciliadora.*

Diades d'acció arreu de Catalunya pel programa de l'Assemblea. Jornada de debat, de discussió, el dia 6, de clarificació política sobre la base dels quatre punts i del Manifest per la Ruptura. Mítings i conferències, actes i trobades en una única direcció: Reclamar la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'Autonomia. Diumenge, diada de confraternització popular a Vilanova i la Geltrú. Una multitudinària trobada ciutadana amb els nostres cantants i artistes, amb el nostre folklore, amb la veu de l'Assemblea i el crit de la cançó. Tot Catalunya ha de trobar-se representada a la capital del Garraf. Desenes de milers de catalans -dels que viuen i treballen a Catalunya- aplegats per l'Assemblea en l'exigència unànime, inajornable de llibertat. Dilluns 8, descentralitzadament, jornada de lluita pels quatre punts, de discussió i d'acció a les empreses i als barris, a les localitats i comarques, de vinculació de les reivindicacions sectorials, locals i comarcals amb la sortida democràtica. Diada de gran importància perquè enllaça aquesta exigència rupturista amb la vaga de 24 hores que la COS, a nivell d'Estat, i les cinc centrals sindicals catalanes han convocat contra la política antiobrera del govern. 8 i 12, dos dies amb especificitats pròpies que es complementen mútuament, que cal impulsar amb ferma decisió.

L'Assemblea de Catalunya, degana de les instàncies unitàries, capdavantera en la lluita per les llibertats polítiques i nacionals, ha complert cinc anys. Cinc llargs anys de mobilització democràtica, d'exigència rupturista. L'Assemblea, poble de Catalunya en lluita, recorda en el combat aquell 7 de novembre de 1.971 que tres-cents catalans de tots els horitzonts polítics acordaren un programa que ha estat i és bandera de tot un poble.

C.C.

EL VOT DEL PSUC

L'Assemblea de Catalunya va aprovar abans d'ahir acudir a una reunió quatripartita conjuntament amb el Consell de Forces Polítiques, els partits i altres forces democràtiques no alineats, al voltant de la Presidència de la Generalitat.

El PSUC va votar en contra de l'acord per considerar que la Presidència de la Generalitat no és una força política o social, sinó l'expressió de la supervivència simbòlica de la Institució, que no ha d'ésser bel·ligerant ni col·locar-se al centre de la lluita, sinó que ha de restar com a dipositària de la Generalitat per a lliurar-la al poble català en el moment de la ruptura.

El PSUC acatarà la decisió majoritària de l'Assemblea, però insisteix novament que la unitat política catalana i la consecució d'una sola veu pactant només pot avançar empenyent la mobilització i l'entesa de totes les forces polítiques i socials de Catalunya, és a dir, l'Assemblea, el Consell i les altres forces democràtiques no incorporades al procés unitari, i que és imprescindible no marginar Catalunya del combat per la ruptura a nivell d'Estat.

¡ inqualificable !

El judici celebrat dijous 28 d'octubre a Barcelona contra 5 policies acusats de malstractes ha estat escenari de brutals agressions contra els advocats defensors, els acusadors i els periodistes.

No entrarem aquí en detalls, prou coneguts per la premsa diària. Només volem expressar la nostra més enèrgica protesta contra aquesta brutalitat inqualificable i monstruosa, i subratllar-ne alguns aspectes.

Els agressors -un centenar- formaven part de la *Brigada de Investigación Social* i els seus acòlits, que pretenen mantenir com sigui la seva *patent de cors*, la seva llicència per a matar, el seu privilegi de torturar i brutalitzar impunement els ciutadans, quan veuen que progressa el que podríem anomenar "normalització jurídica" i els jutges gosen donar curs a les denúncies legals contra ells.

El govern Suárez demostra la seva impotència davant el búnquer, la seva manca de poder quan es tracta de fer anar drets els seus propis funcionaris de policia, els quals es prenen les represàlies pel seu compte, amb total impunitat i contra el propi ordre legal vigent. I demostra, al mateix temps, la seva hipocresia. Hipocresia quan condemna i castiga implacablement un terrorisme, mentre en deixa actuar un altre de signe contrari. I hipocresia en parlar de reforma sense reformar els mecanismes repressius de l'estat; sense reformar aquests mecanismes, ¿com és possible exercir la democràcia?

Aquests abusos, finalment, acumulen nous motius de còlera i indignació entre el poble i no faciliten en absolut la instauració del clima necessari a un trànsit pacífic a la democràcia.

Les greus agressions esmentades fan més urgent encara una sortida política capaç de liquidar els últims reductes ultres del poder. La via reformista és la via dels compromisos amb aquests reductes. Per això, la via de la ruptura és l'única capaç de posar efectivament terme a la persistència d'aquest poder "incontrolat".

tancada de "parats"

La grip fa estralls entre els regidors poc democràtics de l'Ajuntament. Una grip sobtada,dictada, produïda,sembla, per la presència, indesitjada, a les portes de l'Ajuntament de la comissió de treballadors en "atur forçós".La presència era deguda a l'anunci que en el Ple s'abordaria el problema dels dos mil treballadors en atur , molts dels quals ja no cobren res,i dels quals depenen unes set mil persones,només a Cornellà.

El cap de la policia municipal informava als assistents: *"Haurem de suspendre el Ple, ejem, per falta de quórum, ejem, ja que la grip impedeix l'assistència, ejem, als senyors regidors..."*

La decissió dels parats fou clara: tancar-se a l'interior de les dependències municipals, tota la nit, en assemblea permanent, per tal de recordar als conciutadans la gravetat del problema de l'atur, la necessitat de trobar urgentment sortides político-econòmiques a la situació.

A les set del matí, quan van ser desallotjats per invitació de la força pública, iniciàvem una visite sistemàtica als regidors engripats, miraculosament curats de matinada. (Per Cornellà corre la broma que el mal dels regidors no és mal de grip sinó mal de democràcia!)

★★★

Montserrat Roig Rafael Vidiella, l'aventura de la revolució

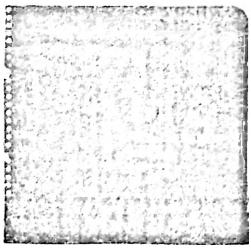

La trajectòria humana i revolucionària de Rafael Vidiella, narrada pel protagonista en cartes a l'escriptora Montserrat Roig. D'aparició imminent.

CONVOCATÒRIA UNITARIA CCOO USO UG

LA JORNADA

LA CRIDA A LA MOBILITZACIO

La crida a favor de la mobilització, a nivell de tot l'Estat, pel dia 12 de novembre,ha depassat de molt el marc estret d'altres convocatòries de vanguarda, poc compreses per la resta dels treballadors. Del dia 12, tothom en parla, de cara al dia 12... hi ha iniciatives per tot arreu.La redacció de "Trrball", per això mateix,ha entrevistat tres líders obrers per tal que diguin quin és el significat de la crida pel dia 12.

GABRIEL MARQUEZ

Gabriel Márquez, un dels homes més populars de les Comissions Obreres,respon:

"A Catalunya,l'entenem com una mobilització de masses a tots els nivells. Serà la resposta obrera i popular a les mesures econòmiques del govern, no mitjançant una jornada clàssica..., és una jornada d'una importància extraordinària, al voltant de la qual ha sorgit un moviment assembleari intensíssim. Per primera vegada en la història del franquisme,hem arribat a un acord totes les centrals sindicals, caracteritzant el contingut alhora social i polític de la mobilització. Per primera vegada també una convocatòria així surt a la premsa diària: els retalls dels diaris han esdevingut la millor de les propagandes, per tal com la gent recela dels fulls clandestins i no, en canvi, d'allò que els mitjans de comunicació legals exposen.Comptem a més amb valuoses experiències d'adhesió a la jornada: com les de "Seat", treballadors del metro,"Pegaso" de Sant Andreu... Comptem, a més, amb enormes quantitats de propaganda que ens treuen de les mans..."

PERE CAMPS, DE LA C.O.N.C.

Pere Camps estava exultant:*"les cinc centrals sindicals de Catalunya (USO CC.OO, SOC, CNT i UGT) estan d'acord en la crida del dia 12 a la mobilització de tot el poble!"* Pels treballadors en situació d'atur forçós, la unanimitat de la classe obrera és encara més esperançadora.Quan la redacció de "Treball" li pregunta com veu la convocatòria unitària pel dia 12, respon:

"La convocatòria del dia 12, concretada en una vaga general de 24 hores,ha de ser la resposta de la majoria del país, encapçalada pel moviment obrer, contra les mesures econòmiques del govern Suàrez, concessió política al gran capital, amb una doble intenció: segar la vanguarda obrera (article 35) i frenar el progrés reivindicatiu dels assalariats, d'una banda; imposar el pacte

GREGORI LOPEZ RAIMUNDO

CARTA A "TREBALL"

Estimats companys: Al darrer número del nostre portaveu apareix un comentari sobre la JORNADA del 12 de novembre en el qual es critica la resistència de la UGT de Catalunya a signar un document conjunt amb USO i CCOO per cridar a participar en l'esmentada JORNADA i a constituir la COS a Catalunya.

El fonament de la crítica em sembla just, ja que no hi ha cap raó perquè la UGT de Catalunya tingui sobre ambdues qüestions una posició diferent a la de la UGT del conjunt d'Espanya; però considero injustos alguns conceptes referits a la CNT i a USO, tals com "que fan el joc al capital'.

Crec que hem de criticar les posicions d'aquestes organitzacions que ens semblin errònies, però ho hem de fer de forma fraternal,tenint en compte que, si arriben a guanyar força, haurem de tractar d'incorporar-les a la lluita unitària per les llibertats sindicals i polítiques i per l'edificació d'una *"central o confederació sindical de classe, independent i democràtica, que tingui en compte els diferents corrents i tendències que hi ha en el moviment obrer"*, tal com va aprovar el recent Ple del Comitè Central del PSUC.

Per això he considerat oportú dirigir-vos aquesta lletra, la qual us proposo incloure en el proper número com a expressió de la nostra autocrítica per haver publicat els conceptes erronis als quals he fet referència més amunt.

Salutacions fraternals de

GREGORI LOPEZ RAIMUNDO

PRECISIONS DE JOSEP Ma. RODRIGUEZ ROVIRA

Josep Ma.Rodríguez Rovira, membre del Secretariat de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, ens ha adreçat una lletra que diu entre altres coses:

"La frase que se m'atribueix no correspon a l'opinió que tinc sobre els problemes de la unitat. Les dificultats d'un acord unitari davant de l'acció del dia 12, estan en funció de la problemàtica unitària global i no de la por d'una o altra organització".

"En la reunió de les cinc organitzacions celebrada el 27 d'octubre, en la qual s'arribà a l'acord de la crida conjunta pel dia 12, jo era un dels dos representants de la C.O.N.C."

"Per tot això lamento que a TREBALL surtin opinions tan superficials sobre la unitat en el moviment obrer."

INFORMACIONES DE treball

EDITADO POR EL COMITE DE BARCELONA DEL P.S.U.C.

TRADUCCION DEL ARTICULO "RECUPERAR LA INICIATIVA". TREBALL No. 451, 18-X-1976

"RECUPERAR LA INICIATIVA"

Sin deseos de infravalorar los avances que se han producido y están produciendose a nivel del Estado español, y también en Catalunya hacia la ruptura democrática, es necesario tener muy en cuenta que, en el curso de estas últimas semanas, hemos entrado en una situación muy compleja en la que se han puesto en juego influencias y presiones encaminadas a modificar el curso de los acontecimientos y pasar, de la dictadura, a una especie de neofranquismo capaz de deslizarse más fácilmente a través de la estrecha "ventanita" de la homologación europea.

Diferenciandose del gobierno anterior, que trataba de imponer la reforma con los férreos métodos propios del tándem Arias-Fraga, el gobierno Suárez ha conseguido arropar la propuesta reformista de modo que apareciese con mayor credibilidad ante el país. La publicación del "programa de reformas" y, especialmente, la convocatoria de elecciones, han creado, dificultades a la unidad de la oposición democrática perturbando de paso el proceso de marcha hacia el desmoronamiento de las instituciones dictatoriales.

A la vez -y en relación con dicha propuesta reformista-, empieza a perfilarse en el país la creación de un bloque electoral situado políticamente en el centro (el centro, sobre todo, en relación con los "ultras" y con el bloque abiertamente neofranquista encabezado por Fraga, López Rodo, Martínez Esteruelas, Fernández de la Mora y Thomas de Carranza) y que agruparía desde los sectores que se mueven en torno a los "Tácito", la "Asociación Nacional de Propagandistas" y otros núcleos de origen franquista en evolución -el mismo presidente Suárez-, hasta determinados grupos demócrata-cristianos liberales, socialdemocrátas y -si ello fuese posible- también socialista.

Esta tentativa, que cuenta con evidentes soportes oficiales, unida a la oferta electoral del gobierno Suárez, atrae de forma visible a sectores comprometidos con el proceso rupturista de la oposición; sitúa a otros sectores en dificil situación capaz de agudizar sus propias tensiones internas y se orienta, objetivamente, a dividir cuando no a destruir Coordinación Democrática, marginando a los comunistas y otras fuerzas de la izquierda.

Asimismo, más allá de los motivos aportados para justificar las actitudes que en las últimas semanas han congelado prácticamente Coordinación Democrática, tanto a nivel de España como del Consell a nivel de Catalunya, y están retrasando peligrosamente la negociación de la ruptura, existe el resultado -bastante precario ciertamente- de la presión reformista, presión que -no debe olvidarse- se está ejerciendo sobre una oposición que en la exigencia común de la democracia -e incluso de la ruptura democrática- expresa intereses de clase distintos y en algunos casos contrapuestos.

Detrás de las dificultades de Coordinación Democrática hay algo más que el constante rebullir de algunos partidos con García Trevijano, de igual manera que detrás de los problemas del Consell de Forces Polítiques hay algo más profundo que los polémicas en torno del pretendido "sucursalismo" del P.S.U.C. o del papel a desempeñar por el Presidente de la Generalitat en la negociación de la ruptura. Las discusiones y gran parte de las polémicas ocultan evidentemente el problema de fondo: o la aceptación de la reforma o pactar la ruptura.

El neofranquismo que propone la reforma, marginando sectores socialmente decisivos, sería sin duda el caldo de cultivo de una nueva dictadura. Pero esta verdad axiomática no parece suficientemente clara para todo el mundo. Hay quien dice, y hay también quien no lo dice, pero lo piensa, que es mejor la reforma que nada y que, en todo caso, aceptar la reforma es conquistar un espacio más favorable para proseguir la lucha por la democracia. Esta es, en el fondo, la actitud de algunas fuerzas políticas españolas. Y por lo que respecta a Catalunya, la actitud de las fuerzas que, con argumentos maximalistas, redoblan sus exigencias con la oposición democrática española presentando demandas al gobierno que pueden muy bien encajar, sin mayores dificultades, en el proyecto reformista.

Los problemas aparecidos en distintas instancias unitarias para firmar los acuerdos de la Comisión de Enlace reunida en Valencia -y en Catalunya la negativa del Consell a hacer acto de presencia en Valencia-, expresan con meridiana claridad las vacilaciones de una parte de la oposición-, han determinado, de hecho, el bloqueo de la situación política, retrasando en contra la salida de la actual crisis, salida que resulta cada vez más urgente.

A fin de desbloquear la situación, es necesario que la oposición unida reemprender la la iniciativa política.
Ante esta perspectiva, aparece como una necesidad urgente, no sólo la consolidación de la totalidad de instancias unitarias y su articulación, sino, además, una actitud responsable que permita llevar consigo, más allá de las mismas instancias, la voluntad negociadora; traduciendo esta voluntad en propuestas razonables y positivas, tanto por lo que respecta a su contenido como por el caracter ampliamente representativo de todos los sectores políticos y sociales, de aquellos, sobre todo, que se conviértan en sus propios portavoces.

No se trata solamente de atraer hacia las instancias opositoras estructuradas a los representantes de los sectores que no están todavia en ellas,sino de hallar fórmulas que hagan posible el entendimiento sobre la base de un proyecto común inequivocamente democrático. El abanico de fuerzas que asumió en Catalunya la responsabilidad de convocar a la Diada Nacional del 11 de setiembre, muestra perfectamente que ello es posible.

Por otra parte, los representantes del movimiento obrero podrían emprender la iniciativa de ampliar la propuesta de pacto político, incluyendo en él, asimismo, compromisos que permitirían crear las condiciones para facilitar una salida a la grave crisis económica: Los comunistas estarían dispuestos a respetar un plan de medidas económicas elaborado conjuntamente por representantes de los trabajadores y de los empresarios, y también por partidos políticos democráticos. Y no estamos refiriendonos unicamente a un programa de medidas económicas urgentes a aplicar por parte del gobierno provisional en el breve periodo de su gestión, sino que aceptaríamos -incluso desde la oposición- el compromiso de respetar un programa por tres, cuatro o cinco años si este mismo programa recibiera el consenso de dichos sectores y fuese concretado en el marco del pacto político global que hciese posible la ruptura. Este pacto podría hallar las lineas maestras en el reforzamiento de las peticiones del sector público de la economia y del capital nacional, en la modernización de la agricultura y en la reforma del sistema de propiedad de la tierra, en la reforma fiscal, en la reforma de la seguridad social entre otras medidas; y, en fín, en el reconocimiento de determinados derechos de los trabajadores como actualmente el de celebrar asambleas en los lugares de trabajo.

Todo ello, acompañado por la movilización serena y resposable de todo el pueblo.

En cualquier caso, es urgente que la oposición -cuya responsabilidad es cada vez mayor conforme se agrava y deteriora la crisis del país- recupere la iniciativa política. Abandonar esta iniciativa al gobierno, es apostar a favor de la catastrofe. Porque -como comentabamos en el anterior número de "Treball"-, el gobierno llevará al país a una situación extremadamente grave que hará naufragar cualquier posibilidad de reconciliación. Y esta sería una dramática experiencia para todo el mundo, incluso para aquellos que, consciente o inconcientemente, terminar por aceptar los cantos de sirena del reformismo.

COMUNICADO DEL COMITE DE BARCELONA

El comité de Barcelona ante las convocatorias hechas públicas por la Assemblea de Catalunya para los días 6, 7 y 8 de Noviembre y de la COS para el 12 del mismo mes, acuerda llamar a todas las organizaciones del Partido en Barcelona para que secunden estas iniciativas con el mayor entusiasmo y decisión. Todos los militantes deben sentirse responsabilizados en el éxito de estas convocatorias y poner a su servicio el máximo de sus energías y capacidad.

La gravedad del momento político, la crisis que se pretende abrir en el seno de la oposición democrática exige de todos los comunistas inteligencia para desarrollar aquellos elementos que conduzcan a ensanchar las bases de la ruptura pactada y reforzar la unidad de la oposición democrática.

Pero estos esfuerzos solo serán viables si se sustentan en amplias movilizaciones de masas por las libertades políticas, la Amnistía sin exclusiones, y la lucha contra las medidas antiobreras dictadas por el Gobierno Suárez.

Por ello, la preparación y realización de estas convocatorias revisten un carácter político excepcional, y, deben significar para el conjunto del Partido en Barcelona la oportunidad de acrecentar su combatividad y capacidad para llevar a cabo la lucha y la agitación política, de manera audaz y abierta, a las empresas al barrio, a la calle.

Aunque debemos prestar una gran atención al éxito de las convocatorias de la A.C. y en especial los días 6 y 7, sabiendo enlazar estas acciones con la jornada de paros del 12, mediante la explicación política del carácter rupturista que liga a ambas, en Barcelona, y dadas nuestras insuficiencias en relación con el movimiento obrero, será preciso centrar el máximo de esfuerzos en la preparación de la convocatoria de la COS.

Esta debe entenderse como una jornada de 24 horas de lucha y en cuyo transcurso cada camarada debe multiplicar el campo de su actividad - fábrica, barrio, calle, etc.

Todos los camaradas deben convertir los lugares de trabajo en el centro de su actividad política, explicando allí el sentido de la convocatoria, ligándola al proceso de constitución de Sindicatos de CCOO y a las luchas económicas.

Deben realizarse el mayor número posible de Asambleas obreras, en las que se tomen acuerdos concretos de participación y se hagan públicos.

El día 12 los comunistas deben ser los primeros en encabezar su realización. De su combatividad dependerá el éxito de la jornada.

En preparación de estas jornadas, y de acuerdo con otros grupos políticos y sindicales, de forma unitaria, deberíamos conseguir que las entidades y asociaciones ciudadanas organicen múltiples actos de explicación a los vecinos, comerciantes, mujeres, etc. en los que intervengan trabajadores, miembros de la A.C. y de la COS.

Debemos lograr que lluevan sobre el Gobernador decenas y decenas de peticiones de actos para el día 6 con el carácter que señala la A.C. y, batirnos por su realización, o salida a la calle si son prohibidos.

En estos actos, así como en las Asambleas en las empresas, deben tomarse medidas y acuerdos para un masivo desplazamiento al acto central de la A.C. el día 7 que puede ser un gran centro de convocatoria de masas para las jornadas de paro del 12.

Hay que dar carácter público, a través de la prensa y la radio, a todos los acuerdos a que se llegue en los múltiples centros de decisión, JUNTAS SINDICALES, UTT, ASAMBLEAS, ASOCIACIONES, ENTIDADES, COLEGIOS PROFESIONALES, JUNTAS DE FACULTAD, CENTROS DE ESTUDIO, etc, convirtiéndolos en múltiples centros de convocatoria general.

Hay que inundar Barcelona de propaganda, desde ahora mediante una agitación constante, pintadas, octavillas, carteles, mitines relámpago, intervenciones en los actos de masas, etc. aún sin esperar los materiales más generales que se editen.

Cada día, cada sección debe organizar sus propias acciones agitatorias. La propaganda debe hacerse con criterios unitarios, formulando con claridad los objetivos que se persiguen, y haciéndola susceptible de ser difundida por el máximo de gentes.

Ello no quita, para que, a la vez, y dado el proceso sindical en curso, no difundamos también aquella que invite a la afiliación a CCOO.

Los comités de las secciones deben organizar las asambleas de militantes y simpatizantes necesarias para, mediante la explicación política, poner en tensión todas sus fuerzas, llegar a acuerdos concretos de trabajo y controlar su cumplimiento.

Aunque estas tareas exijen un esfuerzo voluntarista de todo el Partido lo fundamental a conseguir es que su cumplimiento y movilización participen el mayor número posible de trabajadores y ciudadanos en general.

Por último, el espíritu de lucha que nos anime en la preparación de estas convocatorias no debe culminar en ellas, sino que debe ser el inicio de un serio esfuerzo de todo el colectivo del Partido en Barcelona para aumentar su combatividad, su incidencia política, su crecimiento entre los trabajadores, su desarrollo en las empresas.

Comité de Barcelona. Octubre 1976

T CNT I SOC

A DEL DIA 12

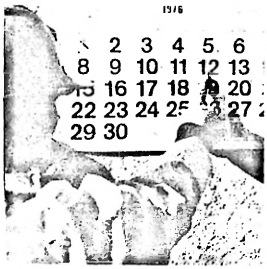

social per decret, d'una altra. Es per això que les mesures són una declaració de guerra, a la qual els treballadors hem de donar, i donarem, una resposta massiva, i també controlada, sense 'estrellar-nos'. Potser una de les característiques més importants d'aquesta acció generalitzada és que s'inscriu en el context de les protestes europees, de les vagues generals controlades, amb un començament i un final..."

FERNANDO SOTO, DEL "1001"

Fernando Soto havia anat a l'Hospitalet per parlar de la visió que té el moviment obrer del problema andalúz, en el marc de les Jornades catalano-andaluses. La conferència, una vegada més, va ser prohibida: la veu de les Comissions Obreres no entusiasma els senyors Suàrez i Martín Villa.

Vam tenir ocasió de demanar a Soto l'opinió sobre la crida pel proper 12 de novembre. Aquestes han estat, literals, les seves paraules:

"Es crida a l'acció de masses, de forma serena i responsable. Per a la classe obrera és vital de trencar els decrets de congelació salarial i d'acomiadament que són, a la pràctica, les darreres disposicions governamentals. Anem contra aquestes mesures i exigim, alhora, un govern capaç de garantir les llibertats sense exclusions.

"Els acords unitaris de la COS i la unitat creixent de les forces democràtiques, oferint una transició civilitzada cap a la llibertat, són elements molt valuosos que la classe obrera sap valorar. Tenim raó i fem un esforç extraordinari per explicar les nostres raons en milers i milers d'assemblees a les fàbriques i als pobles. Cal que hi hagi una redoblada tenacitat organitzativa i explicar per què no es tracta solament de mobilitzar la vanguarda, sinó el conjunt dels treballadors. Insisteixo: tenim raó i hem de saber explicar a fons les nostres raons. Són elle, un govern no representatiu, el qui crea el caos i la violència, els qui són incapaços d'evitar la fuga de capitals i més d'un any de "vaga d'inversors". El govern és incapaç de tirar endavant una política d'ocupació plena, de sanejar la Hisenda pública amb mesures fiscals justes, de facilitar crèdits a milers d'empresaris mitjans amb iniciatives productives, de tirar endavant una política agrària que garanteixi preus remuneradors als treballadors del camp".

ELS DE MOTOR IBÈRICA

DE NOU AL CARRER

Un altre cop, la direcció de Motor Ibèrica es manifesta més bunkeriana que el bunker. La Magistratura del Treball havia imposat unes condicions acceptables per a la readmissió dels acomiadats de la darrera vaga, i ara l'empresa, saltant-se a la torera qualsevol consideració jurídica, ètica, social i potser fins i tot política, decideix deixar-los al carrer sense salari, mentre no es resolgui l'expedient disciplinari que els ha obert.

Encara que -en contra d'allò que ha dit part de la premsa- no hi hagi aplicació fora de temps de la suspensió de l'article 35 de la Llei de Relacions Laborals, sí que és cert que la situació de l'empresa es situa en el context d'una ofensiva patronal complexa, de la qual l'esmentada suspensió n'és un exemple.

No voldriem sortir aquí, a defensar aquesta llei, en tantes coses demagògica i antiobrera, que en el moment de les llibertats polítiques i sindicals caldrà revisar de cap a peus, igual que tota la legislació laboral del país. Però és significatiu que els pocs elements d'avanç aconseguits en aquesta llei- defensa contra els acomiadaments arbitraris i l'eventualitat-, hagin quedat "congelats" igual que els salaris durant una temporada. L'única diferència és que, ens temem, la "congelació" de la suspensió de l'article 35 la volen per sempre.

A.F.

un acord sense precedents

Dia 12: jornada d'atur de 24 hores. Contra la congelació salarial, contra la desocupació forçosa i el lliure acomiadament, contra la reforma sindical; per augment de sous, per llocs de treball per a tothom, per l'amnistia laboral i per la llibertat sindical... Una gran diada de mobilització obrera.

Jornada convocada unitàriament per la COS a tot Espanya i, a Catalunya, per CCOO, USO, UGT, SOC i CNT. Un acord sense precedents en la recent història del sindicalisme democràtic. Un acord que trenca divergències i empalma amb la voluntat unitària de la classe treballadora. Una victòria davant les maniobres divisionistes del govern.

Jornada preparada a bastament: amb assemblees de càrrecs sindicals, de treballadors a les fàbriques, amb propaganda al carrer, amb manifestacions pacífiques, amb negociacions amb els empresaris. Una victòria de la responsabilitat de la classe obrera davant de la provocació que ha representat el "paquet" de mesures econòmiques.

Jornada que rebrà -està rebent ja- el suport d'Associacions de Veïns i d'entitats ciutadanes, sensibles a les conseqüències dramàtiques que té la política econòmica del reformisme per a amples capes del nostre poble. Una victòria de la unitat democràtica que dificulta els intents d'aïllar la classe obrera per impedir-li de jugar un paper protagonista en l'adveniment de la democràcia.

Dia 12: jornada d'atur de 24 hores. "Treball" crida tots els treballadors de Catalunya a prestar suport a la crida de les centrals sindicals, a fer-ne un èxit que ajudi a trencar l'equilibri de debilitats entre els qui volen imposar la reforma i els qui lluitem per la ruptura. Crida especialment els militants del PSUC a estar al capdavant de les accions a tot arreu: aportant la seva combativitat, la seva responsabilitat, el seu esperit unitari, les seves propostes i la seva iniciativa, però també la seva voluntat de respectar les decisions dels treballadors.

VENDA AL CARRER

El Comitè Executiu del P.S.U.C. va llençar la idea d'una venda massiva al carrer del número extra de "Treball" sobre el Ple del Comitè Central.La idea ha trobat camp abonat, i són moltes les organitzacions que han venut "Treball" com si es tractés d'una revista legal.

No tenim una informació exhaustiva de l'experiència. Pel que coneixem, a Barcelona es van vendre 15 mil exemplars en un dia. Diumenge 24,es va vendre pels carrers de Cardanyola, Ripollet, Granollers, Mataró, Pont de Vilumara, Terrassa i Sabadell.

A Sabadell, l'organització del sector Sud muntà dos punts de venda en llocs cèntrics on, a més de "Treball", s'exposaven a la venda "Mundo Obrero" , la revista local "Realitat" i d'altres materials del Partit. L'aparició del cotxe patrulla no fou obstacle per continuar la venda i recollir en dues hores unes 10 mil pessetes; fins i tot un membre de la BPS adquirí un "Mundo Obrero".

Les peticions d'ingrés han estat freqüents. Així, al barri terrassenc de Sant Pere foren lliurats 4 carnets; també a Cerdanyola i Mollet la venda serví per fer nous ingressos.

Davant l'experiència, la majoria d'organitzacions han arribat a una conclusió que creiem totalment justa: cal sistematitzar la venda al carrer, als mercats, a les cues dels espectacles, als actes públics, a les empreses, dels nostres organs d'expressió. Només la rutina impedeix de passar a noves formes de distribució per tal d'incrementar la influència dels comunistes entre el poble. Es necessari buscar els mecanismes organitzatius que assegurin aquestes formes,sense trencar de cop amb els canals de distribució utilitzats fins ara.

Hom ha constatat la bona acollida que ha tingut "Treball" si bé a molts llocs ha aparegut una limitació: la dificultat de llegir en català per part d'una massa important del nostre poble. Aquesta és una limitació real producte de la discriminació que ha sofert el català en aquests 40 anys darrers.

Què fer davant d'aquest problema?. Com solucionar la contradicció entre la necessitat d'arribar a tothom i la necessitat d'utilitzar una llengua que no tothom està en condicions de llegir?. Primerament cal dir que no existeix una fórmula perfecta, ja que el problema ultrapassa l'àmbit del nostre Partit per inserir-se de ple dins d'una problemàtica vigent en la societat catalana. Per tradició i per principi, el nostre Partit no pot renunciar a que el seu òrgan oficial d'expressió sigui en català . Contrariament a allò qua alguns puguin pensar,una edició bilingüe de "Treball" o dues edicions,una en català i l'altre en castellà,no farien res més que agreujar un problema que només trobarà solució en un marc de plena llibertat política, i per tant cultural.

No seria just, però, que no féssim esforços perquè la veu del Partit arribi als treballadors i a tot el poble en general. En aquest ordre caldrà seguir la pràctica ja establerta de fer edicions en castellà d'algun número de "Treball" que tingui un interès especial.

Es necessari que les persones políticament conscients, i entre elles els comunistes, facin un esforç per entendre i llegir el català, ja que aquest és un aspecte important de la formació de tot revolucionari a Catalunya.Convé que les organitzacions reprodueixin,traduïts al castellà, aquells articles de "Treball" que pel seu contingut representin un ajut. Al mateix temps, cal intensificar la venda massiva de "Mundo Obrero".

la tasca de finances

El nostre PSUC té problemes de finances. Aquesta és una realitat que no ens ha de fer res d'airejar i la importància de la qual cal que sigui assumida pel conjunt de militants i simpatitzants.No és exactament un problema nou, però s'està plantejant amb una dimensió gairebé dramàtica en la perspectiva immediata.

Potser el primer dels problemes rau en la manca de consciència d'aquest fet a totes les instàncies del Partit.

Durant molts anys, uns llarguíssims anys, tota l'activitat dels militants s'ha centrat en unes tasques molt concretes: mantenir viu el Partit i lluitar contra la dictadura. Això ha implicat dosis d'abnegació i heroisme que no cal tornar a explicar aquí. Els problemes econòmics s'han resolt sobre bases de sacrifici personal, de voluntarisme i de valuoses aportacions de companys i amics. Però, tanmateix, eren unes finances raquítiques, aquesta és la veritat. Introduir "Treball" en una fàbrica sense ser detinguts era un triomf. Qui pensava en cobrar-lo?

Aquesta situació ha creat tota una mentalitat que no hem aconseguit desempallegar-nos encara i això ocasiona tensions que poden resultar nefastes si no hi posem remei.

La situació política ens col.loca en una problemàtica complexa. La sortida a la superfície, la conquesta del nostre dret a la legalitat exigeixen un tipus d'activitats que costen molts diners. La manca de llibertats, de legalitat real, dificulta la possibilitat d'arribar a les masses en aquest sentit financer.Cal superar-ho a base d'imaginació, de lliurament *concret* a aquesta tasca.

A l'ordre del dia, doncs,la tasca de finances, és un gran repte polític que tots els comunistes tenim plantejat. De la seva solució depèn la possibilitat d'aplicar la nostra línia política i fer-la arribar a les masses perquè la facin seva, i mantenir la nostra independència i la insubornable voluntat de servir al nostre poble en la lluita pel socialisme.

CAP A UN PROGRAMA MUNICIPAL DEL PSUC

Amb l'assistència d'una cinquantena de responsables polítics i companys de comitès comarcals i locals de tot Catalunya i amb la presència de companys del País Valencià i del Comitè Provincial de Madrid s'ha celebrat una reunió per a la presentació i una primera discussió del "Document de treball sobre Política Municipal" que fou anunciat a l'informe del Comité Executiu en el darrer Ple del Comitè Central i que se situa plenament en el procés que ens ha de conduir al IV Congrés.

Les intervencions es desenvoluparen al voltant de les tasques de les Assemblees Democràtiques locals i comarcals, els programes d'alternativa municipal, el problema dels petits municipis i el paper que han de jugar-hi companys que ocupen càrrecs dins l'Administració Local, etc.

Com es va poder comprovar durant les intervencions, la discussió del document s'insereix plenament en el combat per la ruptura democràtica i més especialment en l'orientació de les campanyes: "Salvem Catalunya per a la democràcia","Salvem Barcelona", "Salvaguarda del territori", del Congrés de Cultura Catalana.

Els presents varen donar suport -expressant la seva necessitat- al procés de constitució d'una Comissió per al moviment popular i ciutadà a nivell de Catalunya, vinculada al Comitè Executiu i estretament relacionada amb la Comissió d'Urbanisme que ja funciona al si de les Forces de la Cultura.

Es va acordar finalment la presentació i discussió del document a comarques i localitats arreu de Catalunya, així com una propera reunió sobre la situació de les Associacions de Veïns i les entitats, la seva relació amb els Ajuntaments i Assemblees Democràtiques. Cal que cada comarca i localitat -tal com es varen comprometre-, enviïn un informe sobre aquestes qüestions per tal de preparar la discussió.

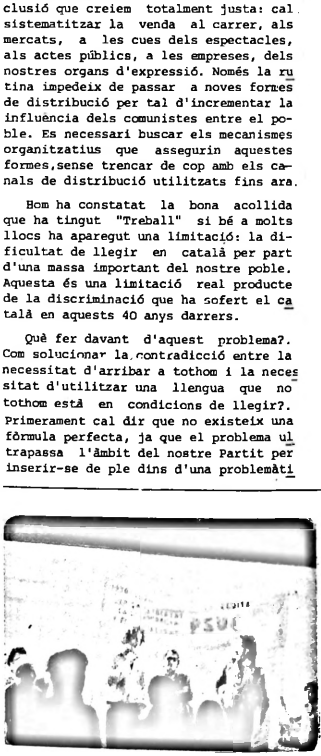

PRESENTACIONS DEL PARTIT

A LA "DONUTS"

Es va fer el dia 15 d'octubre,a mig-dia,a la mateixa fàbrica.Hi varen assistir si fa no fa la meitat dels treballadors.Varen intervenir Armand Bosque,Xavier Varela i Francesc Sancho. Va tenir especial importància la referència el problema de la dona treballadora,perquè gran part de la plantilla són dones.

★vida del partit★

VALLES ORIENTAL

I CONFERÈNCIA

S'ha reunit la I Conferència del Partit Socialista Unificat de Catalunya de la comarca del Vallès Oriental.Hi assistiren 55 delegats representants de les organitzacions de Granollers, Mollet, Montmeló, La Garriga, Parets, Sant Feliu de Codines, Sant Celoni, Llissà de Munt, Cardedeu i Sant Fost de Campcentelles.Va ser-hi present Manuel Linares del Comitè Central.

Varen ser tractats els aspectes de la situació política actual i fou elegit el Comitè Comarcal. La Conferència va plantejar-se assolir l'objectiu dels 1.200 membres a la comarca i de fer present el PSUC als pobles de més de 2.000 habitants. En aquest sentit, va ser acordat d'intensificar els lliuraments de carnets, les presentacions i mítings públics, l'obertura de locals i el repartiment sistemàtic de premsa i propaganda.

REUNIÓ D'ENSENYANTS

El 23 d'octubre es reuniren a Barcelona més de cent ensenyants del PSUC. El Secretari General, company Gregori López Raimundo, que havia estat posat en llibertat el dia abans després de la seva detenció el 21, va saludar els reunits. Miquel Núñez, del Comitè Executiu, va exposar extensament els acords del darrer ple del Comitè Central i va contestar les preguntes que es formularen.

PLE DE LA FEDERACIÓ OEST DE BARCELONA

Els dies 23 i 24 d'octubre es va celebrar un ple de la Federació Oest de Barcelona. Hi assistiren 63 delegats de les organitzacions de Sagrada Família, Sant Pau, Camp de l'Arpa-Clot, Gràcia i Guinardó, Gènere de Punt, Confecció,Comerç del Metall. El Ple va expressar la seva adhesió als acords del recent ple del Comitè Central. Va reafirmar la necessitat d'arribar a amples mobilitzacions de masses que sustentin amb força la marxa cap a la ruptura democràtica. Va prendre acords de participació a les convocatòries de l'Assemblea de Catalunya i de la COS per als dies 6, 7, 8 i 12 de novembre.

A la reunió foren debatudes qüestions referents al procés de constitució de CCOO en sindicat de nou tipus, i a la marxa de les organitzacions de masses populars.

Es va prestar particular interès a les qüestions de prosselitisme,en especial entre la classe obrera,i al desenvolupament del Partit a les empreses de més de 300 treballadors.

Anna Morató fou elegida responsable polític i membre del Comitè de Barcelona.

ALTRES ASSEMBLEES I REUNIONS DEL PARTIT

Volem destacar també les assemblees del Partit a Mataró, on assistí el company J. Roman, membre del Comitè Executiu, i les del Baix Llobregat i Terrassa, ambdues presidides per Gregori López Raimundo, Secretari General del PSUC. A Sant Boi i Sant Joan Despí foren prohibits sengles mítings del nostre Partit.

LA CRISI DEL RAM DE L'AIGUA

ERYC,UN MES DE LLUITA

La tancada d'ERYC, que suscita una forta solidaritat entre els treballadors i els veïns, posa, altre cop, sobre la taula, la greu situació del sector tèxtil i,en particular, del ram de l'aigua.

Les dues primeres dècades del franquisme, els empresaris del tèxtil van obtenir elevats beneficis gràcies als baixos salaris que pagaven i a la manca de competència, i no es varen preocupar gens ni mica de la renovació tecnològica. El sector va restar descapitalitzat per l'ànsia de benefici a curt termini.A principis dels anys 60, els grans del sector inicien una política de renovació de maquinària i de mètodes de treball. Moltes empreses petites no resisteixen la competència i tanquen; d'altres es traslladen lluny de les grans ciutats a la recerca de mà d'obra més barata i del benefici que pot provenir d'especular amb els terrenys de la fàbrica antiga(aquest és el cas d'ERYC, els propietaris de la qual tenen ja àltres empreses fora de Barcelona). Mentre els grans del sector obtenen bons beneficis, els efectes negatius de l'"operació de reconversió" cauen damunt dels treballadors: set mil llocs de treball perduts els darrers deu anys, dificultat de passar a d'altres sectors, allargament de les jornades per haver de recórrer llargues distàncies diàriament.

Els treballadors del ram de l'aigua han pres darrerament postura en un document adreçat al sector i a l'opinió pública. Hi deixen molt clars els dos criteris que cal sostenir per donar cap a una reconversió de debò. En primer lloc, que la reconversió sigui negociada i controlada pels genuïns representants dels treballadors; només així, opinen, es podrà *"evitar la desocupació tecnològica i aconseguir una mobilitat positiva del treballador"*, és a dir, el cas és no perdre el lloc de treball o bé aconseguirne un altre d'acord amb la capacitació que tenen els treballadors, encara que sigui en un altre sector. En segon lloc, es fixa el mètode que ha de seguir aquesta reestructuració per tal de no trepitjar els interessos dels treballadors: formació professional, retribuïda, per tal d'accedir a un nou lloc de treball; que el nou lloc de treball, sempre que es pugui, sigui en el mateix sector i localitat; que es garanteixi la col.locació als treballadors més grans de quaranta anys; que els treballadors tinguin coneixement de la situació econòmica real de l'empresa.

Alhora, els treballadors insisteixen en una colla de mesures generals per combatre la desocupació en aquest moment: jubilació als seixanta anys, quaranta hores de treball setmanal, eliminació

d'hores extres, escola de franc i obligatòria fins als 16 anys,etc.

Els treballadors són conscients de les dificultats que poden tenir les petites empreses, però no estan disposats que la crisi es resolgui sense comptar amb ells. És obvi que l'única garantia perquè això es pugui fer és el sindicat veritable dels treballadors; aquests no tenen cap altre instrument per negociar la reestructuració i tants d'altres problemes que el sindicat de classe. Darrere de la lluita d'ERYC, darrera de totes les lluites obreres avui, hi ha el combat per una cosa que és essencial:el sindicat dels treballadors.

F.M.

INCONTROLATS?

Tres o quatre revistes ho han denunciat i els fets els donen la raó: la internacional feixista ha convertit Barcelona en un centre d'operacions. Montejurra, progroms al País Basc... Darrera aquests fets uns noms: Alberto Royuela , Francisco García Rodríguez ... i tenebrosos personatges de diferents països del món. Autèntics assassins amb estatut de refugiats polítics, fabricants de l'estratègia de la tensió, professionals del caos i del desordre.

"Incontrolats", diuen. Incontrolats?

ooooooooooooooo

Tres agents de BPS jutjats a Barcelona per torturar dos detinguts. A l'hora del judici, escamots armats apallissen els denunciants, els advocats i els periodistes. Coneguts membres de la "social" són al capdavant: la dialèctica dels punys i les pistoles. *"La policia no va fer acte de presència fins al final"*,ha dit algún diari amb ironia. Fins al final? Si ja hi era de bon començament.

Però, no: eren grups "incontrolats", diuen. Incontrolats?

REUNIÓ D'INTEL·LECTUALS I ARTISTES

Malgrat la no autorització del govern civil, aquest final de setmana s'ha celebrat "una reunió" d'intel.lectuals, professionals i artistes de tot Espanya. A la reunió fou aprovat el següent comunicat:

"Els intel.lectuals, professionals i artistes de les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol, que s'han trobat a Barcelona per tal d'assistir a la reunió convocada amb la finalitat de pronunciar-se públicament sobre la plurinacionalitat de l'Estat i denunciar l'opressió que el règim actual exerceix damunt les nacions i regions, i per tal de presentar un dossier sobre la repressió, declaren:

1. Que la reunió que s'havia de celebrar al Paranimf de la Universitat ha estat prohibida pel govern civil poc abans de l'hora prevista per a la seva celebració, tot i que els requisits que exigeix la normativa legal vigent han estat totalment acomplerts.

2. Que aquesta prohibició, completament arbitrària, posa en relleu el caràcter rupturista de les reivindicacions nacionals i regionals, no assimilables pel procés de reforma que preconitza el govern.

3. Que protesten pel caràcter antidemocràtic d'aquesta prohibició, que se suma a la repressió discriminatòria dels drets fonamentals d'expressió, reunió i associació.

4. Que, com a intel.lectuals, professionals i artistes conseqüents amb el compromís adquirit amb els pobles respectius en defensa de llurs drets, reafirmen la importància dels objectius d'aquesta reunió, i la convoquen novament per a abans que s'acabi l'any."

"ROJOS" I SEPARATISTES

¿Què pretén el govern amb les recents detencions de membres del Partit del Treball i de l'Organització Revolucionària de Treballadors a Euskadi, Santander i Andalusia?

Probablement pretén dificultar l'acció d'aquests grups, amb implantació important a la classe obrera i en medis estudiants, de cara a la jornada del 12 de novembre convocada per la C.O.S. Posar entrebancs als partits obrers -i entrebancs discriminatoris- és l'ABC de la política reformista del govern.

L'Assemblea d'Intel.lectuals de tot l'Estat que havia de celebrar-se a Barcelona els 30 i 31 d'octubre i 1 de novembre ha estat prohibida. El tema de l'assemblea era la qüestió de les nacions i regions espanyoles. És fàcil de comprendre el motiu de la prohibició.

Els comunistes del PSUC protestem per totes aquestes actuacions repressives. I nosaltres, que hem estat -i somsovint víctimes de repressió discriminatòria, no acceptem la discriminació contra ningú. Amnistia sense exclusions; llibertats sense exclusions: heus aquí la condició de la democràcia.

Cartell que la Unió de Pagesos ve escampant pel camp de Catalunya a poques setmanes de la celebració del seu Congrés.

EL PROGRAMA CULTURAL DEL PSUC

COOFICIALITAT I OFICIALITAT

A través d'amplies discussions en que ha participat més d'un centenar d'intel.lectuals, professionals i artistes comunistes, s'ha arribat a un primer projecte de programa cultural del PSUC que convindrà que sigui conegut a totes les organitzacions del partit. En publiquem un dels apèndixs, que tracta un tema de gran actualitat.

Tal com diu l'Estatut interior de Catalunya, "la llengua pròpia de Catalunya és la catalana". Essent la llengua el factor diferenciador més important de la nacionalitat catalana, no és estrany que hi hagi en el nostre poble una actitud militant molt arrelada respecte als problemes lingüístics. Els comunistes hem estat sempre a primer rengle en la defensa de la llengua i la cultura catalanes, i cal que ens hi mantinguem amb la mateixa combativitat.

Cal que defensem, com a objectiu essencial, la normalització absoluta de l'ús del català, és a dir, per començar hem d'exigir l'abolició de totes les trabes que impedeixen, de fet o de dret, el lliure i ple accés de la llengua catalana a l'ensenyament, als mitjans de comunicació de masses, a tots els nivells de la vida social. Es obvi que, essent el català "la llengua pròpia de Catalunya", hem d'afirmar el dret de la nostra llengua a l'oficialitat sense restriccions.

La qüestió de la llengua oficial té relació directa amb un dels problemes polítics centrals de Catalunya: la integració dels immigrats. Des del punt de vista dels drets jurídics i polítics, l'Assemblea de Catalunya ha definit que "és català qui viu i treballa a Catalunya". Els comunistes, a més, afirmem que els immigrats són part essencial i indestriable de la nostra comunitat nacional. Per això creiem que cal donar als immigrats els mitjans per integrar-se plenament a Catalunya, per fer seves la llengua, la cultura i les tradicions de Catalunya. Els immigrats han de saber i de comprendre que, en una situació de normalitat nacional i democràtica, la llengua i la cultura dominants seran la llengua i la cultura catalanes. Però no acceptem cap intent per forçar per vies autoritàries aquesta integració. Cal distingir entre els funcionaris i mestres vinguts de fora -que es veuran lògicament obligats a acceptar l'oficialitat del català- i la massa dels treballadors, que arriben a Catalunya forçats per la fam i privats ells mateixos de recursos culturals, oprimits ells mateixos des del punt de vista social i cultural. Per a nosaltres, comunistes, els treballadors immigrats tenen dret al ple desenvolupament de la seva llengua i la seva cultura. En la mida que ells desitgin, tenen dret a ser considerats minories culturals i a ser respectats com a tals. Es sota aquesta perspectiva que el PSUC, en el seu programa educatiu, propugna l'educació en la llengua materna durant els primers anys per als nens de parla no catalana, amb l'obligació d'aprendre el català com a segona llengua.

La solució, a curt termini, ens ve donada per la reivindicació, plantejada pel nostre partit i assumida per les instàncies unitàries, de restabliment provisional de l'Estatut del 32. L'Estatut del 32 propugnava la cooficialitat del català i del castellà. En aquest sentit creiem que la cooficialitat pot representar una garantia per als treballadors immigrats i pot facilitar el necessari procés d'integració a Catalunya per part de la minoria castellano-parlant.

El 22 de setembre de 1936, el president Companys i el conseller de Cultura, Ventura Gassol, signaven un decret sobre ús de la llengua materna a l'escola, que diu, entre d'altres coses: "Encara que la llengua bàsica de la conversa, dels textos i dels ensenyaments sigui la materna, no serà desterrada, sota cap concepte, la segona llengua, en allò que d'una manera natural la vida o l'ambient comportin; cal, però, no fer mai violència a l'esperit de l'infant. L'escola, en aquest punt, serà un reflex del carrer, on, generalment, les dues llengües oficials conviuen".

L'experiència històrica en què fou vigent l'Estatut del 32 és especialment alliçonadora. En la pràctica l'oficialitat predominant, però no exclusiva, del català va ser un fet. En el context actual de presa de consciència creixent de la pròpia identitat nacional, el resultat no podria sinó ser el mateix. Per això, els comunistes afirmem, al marge de demagògies i d'afirmacions irresponsables, que la cooficialitat és el camí per avançar cap a l'oficialitat.